

Як краще «підпалити» Україну?

У сценаріях, що розробляються для дестабілізації ситуації в Україні, ключовою ланкою практично завжди є Крим

Микола СЕМЕНА

«Аналітичних» розробок щодо того, як в Україні розпочинається «гарячий» конфлікт, уже безліч. Сценарії війни на теренах нашої держави запропоновані і Володимиром Жириновським, й іншими російськими авторами. Вони побудовані за схемою «Україна починає і... програє». Так, віце-спікер Росії Жириновський планує це так: «По суті, є тільки два варіанти, а реально – тільки один. Перший варіант (негативний) полягає в тому, що Ющенку вдасться зробити провокацію проти Росії (швидше за все, проти Чорноморського флоту Росії, що базується в Криму, наприклад, через підлив військових кораблів ЧФ РФ), і тоді Росія вимушена буде відреагувати. Цей варіант призводить до масових жертв з обох боків. А з обох боків – фактично російські люди...»

До розробки таких сценаріїв уже, на жаль, долучились і українці. Вийшла книга українських авторів, яка називається «Брат» (а чому не «Брат-3», як третя серія відомого фільму?!). Однак чим далі заглиблюєшся в текст, тим більше розумієш, що справжня назва книги – «Ворог», бо хто ж ще може розробляти найнеймовірніші сценарії війни на теренах України, як не її ворог? Авторі навіть горді тим, що ці сценарії мають найрізноманітніші варіанти – війна України з Росією, війни з Румунією і Туреччиною. Ці сценарії розроблені на основі цілковитого і безпідставного перенесення на наші терени специфічного мислення, поширеного в сусідній державі, начебто Україна, а не інша держава, впродовж усієї своєї історії тільки те й робила, що воювала з усіма сусідами. Отже, все це лише широкомасштабні провокації, роз-

раховані на те, аби привчити миролюбних нині українців до думки, що й вони можуть воювати з кимось із сусідів.

В усіх цих провокаціях спостерігаються дві тенденції: по-перше, обирається найзручніше місце для підпалу України – найбільш нестабільний регіон Крим, по-друге, їх розробники застосовують усі можливі хитрощі для того, щоб як і раніше – у випадках війни Росії з Грузією чи в газового конфлікту Росії з Європою, – правдами чи неправдами, шляхом інформаційної війни, дезінформації, перекручення фактів покласти вину за конфлікт на саму ж Україну чи на її політиків та керівників. Тому ці провокативні сценарії побудовані на один копил: так чи інакше війну починає з Криму.. сам підступний президент Віктор Ющенко. А потім приходять «шляхетні герої», які несуть громадянам з двоголовими паспортами відновлення прав і визволення. Щоправда, для цього вони навсібіч сіють смерть, застосовують неадекватну силу, руйнують міста і важливі об'єкти, грабують і гвалтують, але шалена пропаганда виставляє їх перед світом визволителями, які лише відновили порушену справедливість...

Наперед скажемо, що всі такі сценарії мають цілком примарний гіпотетичний характер. Окремі з них, приміром – війна України з Туреччиною за Крим, що мусується в уже згаданій книзі «Брат», взагалі фантастичні. Бо Туреччина, на відміну від Росії, ніде не заявляла про свої претензії на Крим – через те, що їх просто не існує (як відомо, Крим ніколи не входив до складу Туреччини), і цей сценарій розробляється лише заради того, аби претензії Росії на Крим і всю Україну загалом не здавалися самотніми й виключно дикими. Що ж

до Румунії, то Україна щойно продемонструвала світові цивілізований характер взаємин у вирішенні проблеми з островом Зміїним, що не принесло нашій державі (коли не вірити «дезам» російської пропаганди) ані втрат, ані порушення іміджу, а тільки додало авторитету серед цивілізованих країн.

Водночас факт появи таких сценаріїв, книг, версій не варто сприймати легковажно, не приділяючи їм належної уваги. Треба логічно й глибоко осмислити їх значення.

Якщо говорити про можливий «підпал» України, то слід, по-перше, мати на увазі, що попри всю складність стосунків та суперечності серед українських політиків, у самій Україні справжніх причин для нього не існує – «підпал» не відповідає інтересам жодної з політичних груп, адже втрати від нього будуть для всіх непоправні. Тож він може бути тільки інспірованим іззовні, його можуть здійснити тільки сили, які мають зовнішні інтереси, живляться з-за кордону.

Характерно, що внутрішнім і зовнішнім ворогам України вже тривалий час не вдається предметно звинуватити Україну (щоб потім «покарати!») ані в крадіжках газу (європейці на власні очі переконалися, що цього немає), ані в незаконній торгівлі зброєю (бо такі факти відсутні), а тому вони дедалі більше присікуються як до законної торгівлі озброєнням, так і до законного використання газу. Зрозуміло, такі мізерні здобутки не можуть їх задовольнити. А тому рано чи пізно ці сили готові перейти до «гарячого» варіанта розвитку подій, і варто бути до цього готовими. Деякі аналітики навіть стверджують, що саме такий сценарій може стати початком третьої світової...

Що ж це за сценарій? Зазначимо, що ані вступ України до НАТО, ані цілком законна торгівля зброєю, ані розпуск парламенту (хай і кілька разів поспіль), ані недовіра уряду, ані імпічмент президенту, ані реформи армії, СБУ, міліції (навіть на кшталт сумнівного скасування ДАІ), ані проблема виведення Чор-

номорського флоту із Севастополя, ані вимога до російських моряків дотримуватися норм міжнародного та внутрішнього українського законодавства, ані вимога повернути незаконно привласнені гідрографічні об'єкти, ані пропозиції провести нарешті делімітацію та демаркацію кордону, ані підтримка керівниками держави позиції інших країн, ані заборона транслювати зарубіжні телеканали, що порушують внутрішнє законодавство, ані робота з поширення державної мови, ані перегляд державних свят, власної історії тощо – не можуть вважатися фактами чи спробами дестабілізації, бо це цілком нормальні події політичного життя країни, що базуються переважно на законах і не мають внутрішньої потенції для переростання в гарячий конфлікт. Мова зовсім про інше – про привід для початку війни на кшталт російсько-грузинської.

У цьому сенсі «підпал» України найвигідніше здійснити з Криму. І неодмінно із завданням «шкоди» Чорноморському

флоту. Відійти від цих «закономірностей» автори сценаріїв не можуть, адже тоді як інакше в конфлікт вплутатися Росії? Тому й не дивно, що «операції», розробку яких приписують Президентові України або його структурам, не надто й різноманітні. До того ж, інформацію про більшість із них виголошують треті особи, найчастіше – з-за кордону.

Як один із приводів для чергової психологічної війни проти України розробники таких операцій використали факт перебування у Києві віцепрезидента США Діка Чейні. «Підсумком візиту до Києва може стати війна проти Росії в Криму (як це? – **М. С.**). За деякими даними, на півострів прибувають бойовики із Західної України, які під прикриттям СБУ можуть вести мобілізацію серед кримських татар. Українські війська під виглядом запланованих навчань уже стягнуті в епіцентр можливих бойових дій. Так Росію втягують у нову війну», – говорили в Москві, хоча в самому Криму не було й натяку на такі події. А ось і автор: про можливу майбутню «криваву бійню» в Криму йшлося на засіданні «круглого столу» Московської редакції Бурцев.ru, стенограму якого опубліковано на сайті Left.ru. РІА «Новий Регіон» представив увазі детальний сценарій: як зазначив Вадим Штольц, нині ведеться широкомасштабна підготовка до військової операції: «Під дахом СБУ і ГУР серед кримських татар іде прихована мобілізація, до татар приїхали бандерівці зі Львова для фінального відпрацювання змішаних татарсько-бандерівських формувань. Нагадаю, що мобілізаційний потенціал у татар у межах 40 тисяч бійців, у Західній Україні – до 700 тисяч. До Криму завезено гори зброї, складено списки на знищення проросійських активістів». За його словами, існував також план перекриття Севастопольської бухти методом затоплення в ній великої баржі. «Технічно це доволі просто. У Кримську війну Нахімов перекрив бухту для використання на декілька років, затопивши в ній 15 невеликих парусників. Є інформація, що американські військові кораблі у вересні припускають розмістити на рейді Севастополя», – зазначив Вадим Штольц. За його інформацією, план «кримської різанини» включав, зокрема, перекриття газопроводу, яким російський

➤ газ надходить до Європи. (Ось коли це було задумано! – **М. С.**) «Готові американсько-бандерівські плани перекриття газопроводу Уренгой – Помари – Ужгород на заході України. Через нього йде 80% російського газу до ЄС (Німеччина, Італія, Австрія, Чехія, Угорщина, Сербія та ін.). Ще планують перекрити гілки нафтопроводу «Дружба», що проходить через захід України», – повідомив Вадим Штольд, який плани українського президента знає краще від нього самого.

Однак цього авторів дезінформації вдалося замало, і він відкрив ще одну таємницю: «За його словами, є також плани продовольчої блокади Росії. Мова йде про припинення постачань в РФ продовольства з ЄС через Україну, Польщу і Прибалтику. Згідно з даними Штольда, візит Діка Чейні має стати вирішальним для початку війни: «Мабуть, він повинен дати або не дати остаточну відмашку бандерівцям і меджілсу на бій-

ню в Криму. У Чорному морі, у північній і східній частинах, уже сконцентрована ескадра НАТО, яка за своєю потужністю не поступається нашому (російському) флоту...» – повідомляють зміст його промов російські агенції.

Відтоді минуло вже кілька місяців, а слова російських «оракулів» так і лишилися словами – жодного підтвердження немає, і таких подій у Криму не відбувалося ані тоді, ані тепер. Ніяких банд, ніяких формувань, ніяких гір зброї – нічого. А скільки ж злаmano російських списів! Може, російській пропаганді більше нічого робити?

Проте, коли «план» із Діком Чейні провалився, було знайдено новий привід, аналогічний першому. Це був «план», що став відомий на початку жовтня минулого року під кодовою назвою «Крути», він же – «300 спартанців». Усе почалося з того, що Інтернет-видання «ОРД», яке не має жодних вихідних даних, анонімно опублікувало «аналітичну запис-

ку», розроблену начебто в Секретаріаті Президента України, хоча ніщо на це достовірно не вказувало. Проект припускає «організацію низки провокацій, покликаних дестабілізувати обстановку в країні і спровокувати конфлікт із Росією. «Зради того, щоб залишитися на посту президента, Ющенко готовий до проведення провокацій, які мають спричинити людські жертви: 1. Напад на консульство РФ у Львові і підпал будівлі консульства. 2. Силове протистояння чеченців і китайських торговців на одеському ринку. 3. Силове протистояння і підпал автомобілів на автомобільному ринку міста Кіровограда. 4. Силове захоплення Почаївської лаври. 5. Підпал синагоги в Дніпропетровську. 6. Імітація замаху на українського державного діяча. 7. Провокування збройних конфліктів у Криму. 8. Силове захоплення об'єктів інфраструктури ЧФ РФ у Севастополі», – говориться в публікації.

Ці вісім пунктів мали назву «Крути». Однак на прес-конференції в Києві члени організації «Батьківщина», які є офіцерами запасу (!), озвучили ті самі дані – але вже під назвою «Триста спартанців». Автори провокації так поспішали, що або не домовились, або план за єдиним сценарієм розробляли дві групи, які дали їм різні назви. Відрізнявся і зміст «акцій». «Ключову роль у цьому сценарії має відіграти кровопролиття в Криму. Формула дуже проста – акція непокори або кривава вулична провокація, жертвою якої стане наша молодь. Для реалізації цього плану Секретаріат Президента розробив відповідну операцію, що передбачає мирні акції з вимогою повернення маяків та інших об'єктів гідрографії, що утримуються Чорноморським флотом Росії. Такі спроби повинні здійснити патріотично налаштована студентська молодь та активісти УНА-УНСО і «Тризуба». Заздалегідь сплановані вбивства деякого з національно-патріотичної молоді. У певний час із заздалегідь підготовлених місць провокаторами з числа кримінальних елементів по демонстрантах проводиться серія пострілів на поразку зі стрілецької зброї, що перебуває на озброєнні ЧФ РФ. Це дозволить дати привід створити передумови до військового конфлікту в Криму і висвітлити його в зарубіжних ЗМІ, виславивши таким чином Російську Федерацію світовим агресором», – говорилося у заяві «Батьківщини». Але в обох випадках сенс акції визначався однаково: кінцевою метою має стати пролонгація Ющенком влади на посаді президента – без виборів, на невизначений термін. Очевидно, що саме президентське правління Ющенка в жодній, навіть законній, формі для авторів провокації найбільш небажане і їхньою метою є дискредитація його будь-яким чином.

Спростувати що маячно було неважко, бо вона сама себе спростовувала. «Якщо хтось замислює такий дуже дешевий кінофільм підготувати або зрежисувати, то, звичайно, він міг би мати якусь аудиторію, трішки божевільних збоченців. По-іншому я не бачу. Це смішно. І це абсолютно нереальний варіант», – заявив народний депутат Роман Зварич. Однак попри те, що в жодній публікації не було переконливих доказів існування таких задумів не тільки в самого Віктора

Ющенка, а й у його Секретаріату, «документ» підхопили російські ЗМІ й заходилися обговорювати його як начебто вже здійснений факт нашого життя.

Усе це було б смішно, якби не було так небезпечно. Кожному зрозуміло, звідки тут «ноги ростуть». І не можна сказати, що такі сценарії не приносять користі. По-перше, агресори, щосили намагаючись перевести стрілки на Ющенка, «самі себе світять» і вказують, де розробляються справжні сценарії війни. По-друге, за цими сценаріями можна передбачати, як би діяли в таких випадках самі агресори, і тепер видно, що основні картини і російської війни в Грузії, і перекриття газогонів на Європу вже були опубліковані заздалегідь. Тому слід уважно подивитися: а може, там уже є подробиці і наступних провокацій? І зрозуміти, кого обрано наступною жертвою, а тому – успішно протидіяти.

Однак річ у тім, що такими недолугими атаками провокатори не обмежуються. Україна зазнає нападів з усіх

Попри всю складність стосунків та суперечності серед українських політиків, у самій Україні справжніх причин для «підпалу» не існує

сторін. Так, нещодавно в Окружному адміністративному суді АРК в Сімферополі суддя Антон Цикуренко почав розглядати позов координатора так званого Народного фронту «Севастополь-Крым-Россия» Валерія Под'ячого про скасування ухвали Верховною Радою АРК 21 жовтня 1998 року, прийнятої Конституції Автономної Республіки Крим (що, як вони вважають, закріпила півострів у складі України). Відповідачами виступають Верховна Рада АРК і суб'єкт владних повноважень – її очільник Анатолій Гриценко. Позов починається зі спроби обманути суд і громадян. «Кримчани не давали повноважень своїм обранцям приймати Конституцію АРК 1998 року, і жоден із депутатів Верховної Ради Криму в період своєї виборчої кампанії не ставив народ до відома, що він голосуватиме за ухвалення Конституції Криму, яка закріплює статус півострова як невід'ємної складової частини України. За таких обставин є всі підстави

стверджувати, що постанова ВР АРК від 21 жовтня 1998 року про ухвалення Конституції Криму є протиправною...», – пише позивач, начебто не знаючи, що 20 січня 1991 року 92% кримчан проголосували за створення в Криму автономії, а на Всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991-го більшість кримчан проголосувала за самостійність України з Кримом у її складі. Пан Под'ячий вважає, що «Україна силовим шляхом в односторонньому порядку перешкодила реалізації результатів референдуму на півострові». «Верховна Рада України, – заявляє він, – не мала ніяких юридичних підстав для того, щоб відмінити в березні 1995 року Конституцію Республіки Крим від 6 травня 1992 року», приховуючи від суду, що Конституція 1998 року стала лише наступницею Конституції 1992-го: і в тій, і в іншій було записано, що Крим є складовою частиною України. До того ж, Конституція 1998 року ухвалена не тільки Верховною Радою Криму, а й Верховною Радою України, а про скасування її рішення не йдеться.

Однак «фішка» ще й у тому, що автор позову вважає «цей судовий процес вельми своєчасним у контексті економічної кризи, що склалася на Україні. Оскільки нинішня ціна на російський газ є невідомою для українських споживачів і промислових підприємств, а грошей купувати газ по \$450 Україна просто не має, то в рахунок боргу за газ Росія могла б зажадати від України Крим. Для України з'являється шанс – заплатити борг натурою, а конкретно територіями – Кримом і Севастополем! І завдання суду – сприяти правому вирішенню цього питання, яке може бути вигідне в тому числі й українській державі». Як бачимо, хоч би з якого боку вони заходили, але в будь-якому варіанті з-за їхньої спиною стирчать ті самі різкі й усе зводиться лише до одного – до спроб пограбувати територію України. Мабуть, це сенс життя всіх агресорів, хоч би в які шати вони вбиралися. Однак чи не варто, замість планувати різні провокації, які шкодять обом сторонам, узятися за розв'язання російсько-українських проблем у правовий і цивілізований спосіб, адже світ уже давно живе якісно іншими турботами?